Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 12. oktobra 2017 *

„Znamka Evropske unije – Postopek z ugovorom – Prijava besedne znamke Evropske unije SDC-554S – Prejšnja neregistrirana nacionalna besedna znamka SDC-554S – Relativni razlog za zavrnitev – Člen 8(4) Uredbe (ES) št. 207/2009 (postal člen 8(4) Uredbe (EU) 2017/1001) – Dokazi o vsebini nacionalne zakonodaje – Pravilo 19(2)(d) Uredbe (ES) št. 2868/95 (postal člen 7(2)(d) Delegirane uredbe (EU) 2017/1430) – Predložitev dokazov prvič pred odborom za pritožbe – Diskrecijska pravica odbora za pritožbe – Člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 95(2) Uredbe (EU) 2017/1001)“

V zadevi T-316/16,

Moravia Consulting spol. s r. o. s sedežem v Brnu (Češka republika), ki jo zastopa M. Kyjovský, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Gája, agent,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom EUIPO za pritožbe, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Citizen Systems Europe GmbH s sedežem v Stuttgartu (Nemčija), ki jo zastopajo C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach in C. Nitschke, odvetniki,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora EUIPO za pritožbe z dne 1. aprila 2016 (zadeva R 1575/2015-2) v zvezi s postopkom z ugovorom med družbama Moravia Consulting in Citizen Systems Europe,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, L. Madise in R. da Silva Passos (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: X. Lopez Bancalari, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. junija 2016,

na podlagi odgovora EUIPO na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 24. oktobra 2016,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi odgovora intervenientke na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 2. decembra 2016,

na podlagi sklepa z dne 9. marca 2017 o združitvi zadev od T-316/16 do T-318/16 za ustni del postopka,

na podlagi obravnave z dne 11. maja 2017,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenientka, družba Citizen Systems Europe GmbH, je 10. aprila 2014 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z **Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije** (UL 2017, L 154, str. 1)).

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedna znamka SDC-554S.

3 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razred 9 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo temu opisu: „žepni kalkulatorji; računala“.

4 Prijava znamke Evropske unije je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 2014/076 z dne 24. aprila 2014.

5 Tožeča stranka, družba Moravia Consulting spol. s r. o., je 22. julija 2014 na podlagi člena 41 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 46 Uredbe 2017/1001) vložila ugovor zoper registracijo prijavljene znamke v celoti.

6 Tožeča stranka je v utemeljitev ugovora na prvem mestu navajala obstoj prejšnje pravice iz neregistrirane besedne znamke z enakim besedilom, kot ga ima prijavljena znamka, pri čemer je ta pravica obstajala vsaj na ozemlju Češke republike. Ta neregistrirana besedna znamka se je nanašala na računala.

7 Tožeča stranka je navedla, da je neregistrirano znamko uporabljala pred vložitvijo zahteve za registracijo prijavljene znamke, zlasti ob naročilu, ki je bilo oddano oktobra 2013 zaradi dobave računal s poreklom iz Hongkonga (Kitajska). Za to je tožeča stranka kot dokaz predložila dvostranski dokument z dne 8. oktobra 2013, naslovljen „potrdilo o prodaji“ („sales confirmation“).

8 Tožeča stranka je na drugem mestu zatrjevala slabo vero intervenientke. Vendar je tožeča stranka po prejetju sporočila EUIPO z dne 5. avgusta 2014, v katerem je bilo zlasti pojasnjeno, da je mogoče ta razlog navajati samo v okviru postopka za ugotovitev ničnosti, ki poteka zoper registrirano znamko Evropske unije, v dopisu, ki ga je EUIPO poslala 10. decembra 2014, navedla, da ne zatrjuje več slabe vere intervenientke.

9 Tožeča stranka je na tretjem mestu zatrjevala neobstoj razlikovalnega učinka prijavljene znamke.

10 Oddelek EUIPO za ugovore je z odločbo z dne 5. junija 2015 ugovor tožeče stranke zavrnil in ji naložil plačilo stroškov. Oddelek za ugovore je navedel, da tožeča stranka ni predložila informacij in dokazov v zvezi z zadevno nacionalno zakonodajo, na katero se je opirala in na podlagi katere bi bila lahko uporaba prijavljene znamke v zadevni državi članici prepovedana, čeprav je bila pozvana, naj svoj ugovor dopolni. Poleg tega je oddelek za ugovore poudaril, da neobstoj razlikovalnega učinka prijavljene znamke spada pod člen 7 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7 Uredbe 2017/1001) in zato ni veljaven razlog v postopku z ugovorom.

11 Tožeča stranka je 4. avgusta 2015 pri EUIPO na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (postali členi od 66 do 71 Uredbe št. 2017/1001) vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.

12 Tožeča stranka je k pisni izjavi, v kateri so bili navedeni pritožbeni razlogi, priložila informacije v zvezi z upoštevno češko zakonodajo o znamkah, tako da je pojasnila vsebino te zakonodaje, ki se nanaša na pravno varstvo neregistriranega znaka.

13 Drugi odbor EUIPO za pritožbe je z odločbo z dne 1. aprila 2016 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil.

14 Najprej, odbor za pritožbe je na eni strani v bistvu ugotovil, da se tožeča stranka med postopkom z ugovorom ni sklicevala na zakonske določbe, ki se uporabijo, in ni navedla nobene informacije v zvezi z vsebino zatrjevanih pravic ali s pogoji, ki morajo biti izpolnjeni v obravnavani zadevi, na podlagi katerih bi EUIPO lahko presodil, ali so bili posebni pogoji iz teh določb izpolnjeni in ali je bilo zato mogoče prepovedati uporabo prijavljene znamke na podlagi zakonodaje zadevne države članice, in sicer Češke republike. Odbor za pritožbe je spomnil, da bi morala tožeča stranka zatrjevati – in predložiti vse potrebne informacije, da bi to dokazala – da je prejšnja znamka spadala na področje uporabe nacionalne zakonodaje in da je bila z zadnjenavedeno podeljena pravica, da se prepove uporaba poznejše znamke.

15 Na drugi strani je odbor za pritožbe v zvezi z informacijami o češki zakonodaji, ki jih je tožeča stranka prvič navedla pred njim, menil, da jih ni bilo mogoče šteti za „nove“ ali „dopolnilne“ in da zato niso bile dopustne. Odbor za pritožbe namreč nima diskrecijske pravice glede sprejetja prepozno predloženih dokazov.

16 Dalje, odbor za pritožbe je dodal, da tudi če bi bilo treba dokaze, ki so bili prvič predloženi pred njim, šteti za „nove“ ali „dopolnilne“, tako da bi lahko izvrševal diskrecijsko pravico glede njihovega upoštevanja, bi na podlagi te diskrecijske pravice odločil, da jih ne bo upošteval. Po mnenju odbora za pritožbe je iz besedila člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 95(2) Uredbe 2017/1001) razvidno, da prepozno navajanje dejstev ali prepozna predložitev dokazov nista taka, da bi se stranki, ki tako ravna, podelila brezpogojna pravica do tega, da se taka dejstva ali dokazi upoštevajo. Odbor za pritožbe je sklenil, da okoliščine prepozne predložitve dokazov s strani tožeče stranke te zamude ne morejo upravičiti.

17 Odbor za pritožbe je v zvezi s trditvijo, ki se je nanašala na domnevno slabo vero intervenientke in ki jo je tožeča stranka ponovno navedla, čeprav se je v postopku pred oddelkom za ugovore odpovedala uveljavljanju tega razloga, opozoril, da je na podlagi člena 41 Uredbe št. 207/2009 ugovor mogoče vložiti na podlagi člena 8 navedene uredbe (postal člen 8 Uredbe 2017/1001), in navedel, da ker v tej določbi slaba vera ni omenjena kot razlog za ugovor, tega razloga ne bo preizkusil.

18 Nazadnje, odbor za pritožbe je ob opori na sodno prakso poudaril, da vprašanje, ki je bilo obravnavano med postopkom z ugovorom, ni zahtevalo, da se ugotovi, ali je imel sporni znak razlikovalni učinek in ga je bilo treba registrirati glede na člen 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7(1)(b) Uredbe 2017/1001), ampak da se ugotovi, ali je bilo treba sporni znak zavrniti zaradi obstoja prejšnje pravice v smislu člena 8(4) te uredbe (postal člen 8(4) Uredbe 2017/1001).

Predlogi strank

19 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– EUIPO naloži plačilo stroškov.

20 EUIPO in intervenientka Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost

21 EUIPO trdi, da je tožba očitno nedopustna. Intervenientka meni, da tožba ni dopustna v delu, v katerem temelji na členu 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 59(1)(b) Uredbe 2017/1001).

Ugovor nedopustnosti, ki ga je vložil EUIPO

22 V skladu z navedbami EUIPO je bilo to, da je odbor za pritožbe zavrnil pritožbo, ki je bila vložena zoper odločbo oddelka za ugovore, upravičeno iz dveh razlogov. Prvič, odbor za pritožbe ni imel nikakršne diskrecijske pravice, da bi lahko sprejel dokazila, ki so bila predložena skupaj s predstavitvijo pritožbenih razlogov. Drugič, tudi če bi odbor za pritožbe imel diskrecijsko pravico in jo izvršil, bi ugotovil, da je bilo treba pritožbo zavrniti. EUIPO trdi, da tožeča stranka v okviru te tožbe ne izpodbija drugega razloga, podanega v izpodbijani odločbi. Zato naj tožbeni razlogi, ki jih tožeča stranka navaja v zvezi s prvim razlogom, ki je podan v izpodbijani odločbi, tudi če bi jim bilo ugodeno, ne bi zadostovali za razveljavitev navedene odločbe, ker bi bil njen izrek še vedno utemeljen z drugim razlogom, navedenim v tej odločbi. EUIPO ob upoštevanju navedenega trdi, da je tožba očitno nedopustna.

23 Tožeča stranka v točki 21 tožbe upravičuje prepozno predložitev konkretnih napotitev na češko zakonodajo, na katero se je opirala in na podlagi katere bi bilo mogoče prepovedati uporabo prijavljene znamke v zadevni državi članici. Za to v bistvu trdi, da je v roku, ki ga je določil EUIPO, predložila vse dokaze v zvezi s svojo prejšnjo pravico uporabnika neregistriranega znaka in da so manjkale samo informacije o nacionalni zakonodaji. Dodaja, da na podlagi načela *iura novit curia* ni bilo treba podrobno predstaviti konkretnih določb češke zakonodaje, ki je dostopna javnosti. Poleg tega tožeča stranka trdi, da bi ji moral EUIPO pojasniti, kateri konkretni elementi manjkajo v njenem ugovoru, da bi to lahko ustrezno popravila. V skladu z navedbami tožeče stranke pa poziv s strani EUIPO, naj pojasni ugovor, ni bil jasen in iz njega ni mogla ugotoviti konkretnega očitka zoper njen ugovor.

24 Glede tega je treba navesti, da je tožeča stranka v okviru te tožbe navedla razloge, ki so po njenem mnenju upravičevali prepozno predložitev zadevnih dokazov. Zato tožeča stranka prereka stališče EUIPO, da prepozne predložitve teh dokazov ni bilo mogoče sprejeti, kot celoto. Tudi ob predpostavki, da spis vsebuje elemente, ki tezo, ki jo zagovarja tožeča stranka, izpodbijajo, se ta ugotovitev ne bi nanašala na dopustnost tožbe, ampak na njeno utemeljenost. Ne glede na to, kako tožeča stranka upravičuje prepozno predložitev dokazov v upravnem postopku, zato ni mogoče trditi,

kot je to v bistvu storil EUIPO, da tožeča stranka v obravnavani zadevi zgolj graja del izpodbijane odločbe, v katerem je odbor za pritožbe ugotovil, da nima nikakršne diskrecijske pravice glede upoštevanja navedenih dokazov.

25 V teh okoliščinah je treba ugovor nedopustnosti tožbe, ki ga je vložil EUIPO, zavrniti.

Ugovor nedopustnosti, ki ga je vložila intervenientka

26 Intervenientka meni, da se tožeča stranka pri izpodbijanju izpodbijane odločbe opira na člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, čeprav je med postopkom z ugovorom navedla, da ta razlog umika.

27 V obravnavani zadevi je tožeča stranka na podlagi člena 41 Uredbe št. 207/2009 vložila ugovor zoper registracijo znamke Evropske unije na podlagi člena 8(4) navedene uredbe. Intervenientka opozarja, da je člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ki se nanaša na slabo vero prijavitelja ob vložitvi prijave znamke Evropske unije, absolutni razlog za ničnost in ne spada med razloge, iz katerih je mogoče ugovarjati registraciji znamke Evropske unije, ter da se zato nanj ni mogoče sklicevati v okviru postopka z ugovorom. Intervenientka zato meni, da ta tožbeni razlog ni dopusten.

28 Tožeča stranka je med postopkom z ugovorom pred oddelkom za ugovore izrecno navedla, da slabe vere intervenientke, na katero se je sprva sklicevala, ne zatrjuje več. Vendar je tožeča stranka med postopkom pred odborom za pritožbe ponovno navedla, da zahteva za registracijo spornega znaka izhaja iz slabe vere intervenientke, zaradi česar je odbor za pritožbe v točki 85 izpodbijane odločbe ugotovil, da ker je ugovor mogoče vložiti na podlagi člena 8 Uredbe št. 207/2009 in v tej določbi slaba vera ni omenjena kot razlog za ugovor, to vprašanje ne bo preučeno.

29 Poleg tega tožeča stranka v točki 26 tožbe med razlogi, s katerimi utemeljuje svoj zahtevek, omenja kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, vendar te navedbe ne podpre z nobeno utemeljitvijo. Tožeča stranka je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča potrdila, da vztraja pri tem razlogu.

30 Spomniti pa je treba, da mora v skladu s členom 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča tožba vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov, pri čemer mora biti ta povzetek dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in da lahko Splošno sodišče odloči o tožbi, če je mogoče, ne da bi moralo zahtevati druge informacije (glej sodbo z dne 18. septembra 2012, Scandic Distilleries/UUNT – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, neobjavljena, EU:T:2012:432, točka 16 in navedena sodna praksa). Ker pa tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, očitno teh zahtev ne izpolnjuje, ga je treba zavreči kot očitno nedopusten. Poleg tega je treba navesti, da navajanje tega razloga v postopku s to tožbo preseneča, ker je tožeča stranka pred oddelkom za ugovore izrecno navedla, da se odpoveduje zatrjevanju slabe vere intervenientke.

31 Glede na vse zgornje preudarke je treba tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, kot nedopusten zavreči.

32 Zaradi celovitosti je treba spomniti, da člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 določa absolutne razloge za ničnost znamke Evropske unije, zlasti če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi zahteve za registracijo (sodba z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, točki 34 in 35), tako da je slabo vero mogoče zatrjevati v okviru zahteve za ugotovitev ničnosti, vložene zoper registrirano znamko. Vendar kot trdi intervenientka, slaba vera prijavitelja v členu 41 Uredbe št. 207/2009 ni navedena med razlogi, iz katerih je mogoče ugovarjati registraciji znamke Evropske unije. Ta tožbeni razlog je zato treba vsekakor zavreči.

Utemeljenost

33 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja dva razloga. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 8(4) in člena 76(1) Uredbe št. 207/2009 (člen 76(1) postal člen 95(1) Uredbe 2017/1001) ter pravila 50(1) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189). Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009.

34 Ker je bil drugi tožbeni razlog kot nedopusten zavržen, je treba preizkusiti samo prvi tožbeni razlog.

35 Tožeča stranka v utemeljitev tega tožbenega razloga trdi, da je odbor za pritožbe s tem, da v izpodbijani odločbi ni upošteval dejstev, ki jih je navajala, in dokazov, ki jih je predložila, storil napako pri uporabi pravila 50(1) Uredbe št. 2868/95 v povezavi s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009. Trdi, da je odbor za pritožbe napačno razlagal diskrecijo, ki jo ima v zvezi z dokazi, ki so prvič predloženi v okviru postopka s pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore. Tožeča stranka trdi, da je v obravnavani zadevi v določenem roku predložila vse dokaze v zvezi s svojo prejšnjo pravico do uporabe neregistriranega znaka in da so manjkale samo informacije o nacionalni zakonodaji. Zato po mnenju tožeče stranke ni mogoče trditi, da med postopkom z ugovorom ni predložila nobenega dokaza. Tožeča stranka trdi tudi, da je odbor za pritožbe ravnal napačno, ker je v izpodbijani odločbi uporabil načela, določena v sodbi z dne 28. oktobra 2015, Rot Front/UUNT – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), saj je bila v obravnavanem primeru ta sodba razglašena po poteku roka za vložitev pritožbe zoper odločbo oddelka za ugovore. Po mnenju tožeče stranke zato ta sodba ne more biti upoštevna za ta postopek.

36 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke izpodbijata.

37 Ker se trditve, ki jih je navedla tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga, prekrivajo, jih je treba preučiti skupaj.

38 Na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 207/2009 imetnik znaka, ki ni registrirana znamka, lahko ugovarja registraciji znamke Evropske unije, če ta znak kumulativno izpolnjuje štiri pogoje: uporabljen mora biti v gospodarskem prometu; imeti mora več kot le lokalni pomen; pravica do tega znaka je morala biti v skladu z zakonodajo Evropske unije ali s pravom države članice, v kateri se je znak uporabljal, pridobljena pred datumom vložitve prijave znamke Evropske unije; nazadnje, ta znak mora imetniku podeljevati pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke (glej sodbo z dne 29. junija 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 in T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, točka 22 in navedena sodna praksa). Ti pogoji so kumulativni, tako da če znak ne izpolnjuje enega od teh pogojev, ugovor na podlagi obstoja neregistrirane znamke ali drugih znakov, ki se uporabljajo v gospodarskem prometu, v smislu člena 8(4) Uredbe št. 207/2009 ne more biti utemeljen (glej sodbo z dne 21. januarja 2016, BR IP Holder/UUNT – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, neobjavljena, EU:T:2016:23, točka 20 in navedena sodna praksa).

39 Prva dva pogoja, torej v zvezi z uporabo in pomenom uveljavljanega znaka, ki ne sme biti zgolj lokalen, izhajata iz besedila člena 8(4) Uredbe št. 207/2009 in ju je torej treba razlagati ob upoštevanju prava Unije. Uredba št. 207/2009 tako postavlja enotne standarde glede uporabe znakov in njihovega pomena, ki so v skladu z načeli sistema, ki ga ta uredba uvaja (glej sodbo z dne 29. junija 2016, animal, T-727/14 in T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, točka 23 in navedena sodna praksa).

40 Nasprotno pa je iz izraza „če v skladu […] [s] pravom države članice, ki ta znak ureja“ razvidno, da druga dva pogoja, navedena v nadaljevanju v členu 8(4)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009, pomenita pogoja, določena z navedeno uredbo, ki se drugače kot predhodna pogoja presojata ob upoštevanju meril, ki jih določa pravo, ki velja za uveljavljani znak. Ta napotitev na pravo, ki velja za uveljavljani znak, je povsem upravičena, saj je v Uredbi št. 207/2009 priznana možnost, da se znaki, ki ne spadajo v sistem znamke Evropske unije, uveljavljajo proti znamki Evropske unije. Zato je mogoče le na podlagi

prava, ki velja za uveljavljani znak, ugotoviti, ali je ta starejši od znamke Evropske unije in ali lahko upraviči prepoved uporabe poznejše znamke. V skladu s členom 76(1) Uredbe št. 207/2009 je dokazno breme v zvezi z izpolnjenostjo tega pogoja na stranki, ki ugovarja pred EUIPO (glej sodbo z dne 29. junija 2016, animal, T-727/14 in T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, točka 24 in navedena sodna praksa).

41 Za uporabo določb člena 8(4)(b) Uredbe št. 207/2009 je treba med drugim upoštevati navajano nacionalno ureditev in sodne odločbe, izdane v zadevni državi članici. Na podlagi tega mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da zadevni znak spada na področje uporabe zakonodaje navedene države članice in da bi omogočal prepoved uporabe poznejše znamke (glej sodbo z dne 29. junija 2016, animal, T-727/14 in T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, točka 25 in navedena sodna praksa).

42 V skladu s pravilom 19(2)(d) Uredbe št. 2868/95 (postal člen 7(2)(d) **Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/1430 z dne 18. maja 2017 o dopolnitvi Uredbe št. 207/2009 in o razveljavitvi uredb št. 2868/95 in (ES) št. 216/96** (UL 2017, L 205, str. 1)) mora stranka, ki ugovarja, EUIPO predložiti ne samo dokazila, da po nacionalni zakonodaji, katere uporabo predlaga, izpolnjuje zahtevane pogoje za nasprotovanje registraciji znamke Evropske unije na podlagi prejšnje pravice, ampak tudi elemente, iz katerih je razvidna vsebina te zakonodaje (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. julija 2011, Edwin/UUNT, C-263/09 P, EU:C:2011:452, točka 50). Res je, da morata odbor za pritožbe in sodišče Unije po uradni dolžnosti pridobiti informacije o določbah nacionalne zakonodaje, če so te informacije potrebne za presojo pogojev za uporabo zadevnega razloga za zavrnitev registracije, kar pomeni, da poleg dejstev, ki jih izrecno zatrjujeta stranki v postopku, upoštevata tudi splošno znana dejstva, torej dejstva, ki jih lahko pozna vsakdo ali s katerimi se je mogoče seznaniti z uporabo splošno dostopnih virov (glej v tem smislu sodbi z dne 27. marca 2014, UUNT/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, točke 39, 44 in 45, in z dne 28. oktobra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, točka 31 in navedena sodna praksa). Vendar se ta obveznost uporabi samo, če EUIPO ali sodišče Unije že imata podatke o nacionalni zakonodaji, bodisi v obliki navedb o njeni vsebini bodisi v obliki elementov, predloženih za razpravo, katerih dokazna moč je bila zatrjevana (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. oktobra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, točka 31 in navedena sodna praksa).

43 V obravnavani zadevi bi morala zato prav tožeča stranka kot vlagateljica ugovora pred EUIPO navesti elemente, iz katerih bi bila razvidna vsebina nacionalne zakonodaje.

44 Poleg tega je treba opozoriti, da je tožeča stranka v utemeljitev ugovora navajala prejšnjo neregistrirano znamko z enakim besedilom kot prijavljena znamka, pri čemer je ta prejšnja pravica po njenem mnenju obstajala vsaj na ozemlju Češke republike. Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 7 in kot izhaja tudi iz točke 9, sedma alinea, izpodbijane odločbe, je edini dokaz v zvezi z uporabo prejšnje znamke, ki ga je tožeča stranka predložila pred oddelkom za ugovore, dvostranski dokument z dne 8. oktobra 2013, naslovljen „potrdilo o prodaji“. Tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza v zvezi z zadevno nacionalno zakonodajo, zaradi česar je oddelek za ugovore ugovor zavrnil. Kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 12, se je tožeča stranka na določbe nacionalne češke zakonodaje, s katerimi je urejeno pravno varstvo neregistriranega znaka, prvič sklicevala v predstavitvi pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe.

45 Zato je treba preizkusiti, ali odbor za pritožbe ni storil napake, ker je v točki 70 izpodbijane odločbe ugotovil, da v obravnavani zadevi ni imel nikakršne diskrecijske pravice, da bi lahko sprejel dokaze v zvezi z varstvom, zagotovljenim prejšnji znamki z upoštevno češko zakonodajo, ki so bili prvič predloženi pred njim, saj tožeča stranka ni predložila nikakršnega dokaza v zvezi s tem pred oddelkom za ugovore.

46 V skladu z ustaljeno sodno prakso iz besedila člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, ki se nanaša na preučevanje dejstev s strani EUIPO po uradni dolžnosti, izhaja, da je po splošnem pravilu in ob neobstoju nasprotne določbe predložitev dejstev in dokazov strank mogoča tudi po izteku rokov, ki

jim je podrejena taka predložitev v skladu z določbami Uredbe št. 207/2009, ter da EUIPO nič ne prepoveduje, da bi upošteval dejstva in dokaze, ki so tako prepozno navedeni ali predloženi (glej sodbo z dne 11. decembra 2014, CEDC International/UUNT – Underberg (Oblika travne bilke v steklenici), T-235/12, EU:T:2014:1058, točka 44 in navedena sodna praksa). Drugače povedano, EUIPO ta dejstva in dokaze lahko upošteva po roku, ki ga je določil oddelek za ugovore, in morda prvič pred odborom za pritožbe, tako da uporabi diskrecijsko pravico, ki mu jo podeljuje navedeni člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 (glej v tem smislu sodbo z dne 11. decembra 2014, Oblika travne bilke v steklenici, T-235/12, EU:T:2014:1058, točka 44 in navedena sodna praksa).

47 Prav tako je ustaljena sodna praksa, da ta določba z natančno opredelitvijo, da se EUIPO „lahko“ v takem primeru odloči, da ne bo upošteval takih dokazov, EUIPO daje široko diskrecijsko pravico glede tega, ali jih bo upošteval, pri čemer mora svojo odločitev v zvezi s tem obrazložiti (glej sodbo z dne 11. decembra 2014, Oblika travne bilke v steklenici, T-235/12, EU:T:2014:1058, točka 45 in navedena sodna praksa).

48 Jasno je, da je ta diskrecijska pravica omejena na vprašanje, ali je treba prepozno predložene dokaze sprejeti. Ta pravica se ne nanaša na presojo narave teh dokazov.

49 V pravilu 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 je določeno, da odbor za pritožbe, kadar je pritožba usmerjena proti odločitvi oddelka za ugovore, omeji preizkus pritožbe na dejstva in dokaze, predložene v rokih, ki jih določi ali navede oddelek za ugovore, razen če meni, da je treba „dodatna“ in „dopolnilna“ dejstva ter dokaze upoštevati v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009 (glej v tem smislu sodbi z dne 3. oktobra 2013, Rintisch/UUNT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, točka 31, in z dne 21. julija 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, točka 23).

50 Glede tega je Sodišče, prvič, člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 na področju dokazovanja uporabe razložilo tako: kadar v roku, ki ga je določil EUIPO, ni bil predložen noben dokaz o resni in dejanski uporabi zadevne znamke, mora ta po uradni dolžnosti ugovor zavreči; kadar pa so bili v roku, ki ga je določil EUIPO, dokazi predloženi, je mogoče predložiti še dopolnilne dokaze (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, New Yorker SHK Jeans/UUNT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, točki 28 in 30).

51 Sodišče je, drugič, ugotovilo, da je treba enako razlago člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 uporabiti v zvezi z dokazom o obstoju, veljavnosti in obsegu varstva znamke, saj ta določba vsebuje pravilo, ki ima horizontalno vlogo v sistemu navedene uredbe, ker se uporablja neodvisno od narave zadevnega postopka. Sodišče je iz tega izpeljalo ugotovitev, da pravila 50 Uredbe št. 2868/95 ni mogoče razlagati tako, da razširja diskrecijsko pravico odborov za pritožbe na nove dokaze (sodba z dne 21. julija 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, točka 27, in sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi UUNT/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, točki 55 in 57).

52 Ob upoštevanju načel, na katera je bilo pravkar opozorjeno, je torej treba presoditi, ali je tožeča stranka v okviru postopka z ugovorom predložila vsaj nekatere dokaze v zvezi z obstojem, veljavnostjo in obsegom varstva neregistrirane prejšnje znamke, na katero se sklicuje.

53 Glede tega je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe pravilno presodil, da tožeča stranka v določenem roku ni predložila niti najmanjšega dokaza v zvezi z vsebino zadevne nacionalne zakonodaje in da tudi ni navedla legitimnega razloga, ki bi upravičil njeno ravnanje.

54 Edini element, s katerim je tožeča stranka dokazovala obstoj, veljavnost in obseg varstva neregistrirane prejšnje znamke, je bil namreč, kot je bilo omenjeno zgoraj v točkah 7 in 44, dvostranski dokument z dne 8. oktobra 2013, naslovljen „potrdilo o prodaji“, ki se je nanašal na dobavo računal s poreklom iz Hongkonga.

55 Kot poudarja EUIPO v odgovoru na tožbo, ta dokument ne vsebuje nobene informacije o uporabi uveljavljane prejšnje znamke, kar zadeva zlasti kraj in trajanje te uporabe, ali o možnosti za ugotovitev, da ima ta znamka več kot lokalni pomen. Navedeni dokument ne vsebuje niti informacij o pogojih, ki se zahtevajo v zakonodaji Češke republike.

56 Ugotoviti je treba tudi, da „potrdilo o prodaji“ vsebuje seznam sklicev na več proizvodov, med katerimi ni neregistrirane prejšnje znamke, ampak je tej najbližji sklic „SDC-554+“.

57 Poleg tega, kot trdi intervenientka, navedeno „potrdilo o prodaji“ ne vsebuje specifikacij v zvezi s konkretnimi proizvodi, ki so v njem našteti, niti ne dokazuje, da je naročilo, na katero se zdi, da se sklicuje, pripeljalo do dobave zadevnih proizvodov pod neregistrirano prejšnjo znamko.

58 Tožeča stranka na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, ki jo je pozvalo, naj pojasni, kako točno naj bi navedeno „potrdilo o prodaji“ vsebovalo informacije o zahtevanih pogojih in varstvu po zakonodaji Češke republike v zvezi z neregistrirano prejšnjo znamko, ni dala nobenega pojasnila.

59 Poleg tega je tožeča stranka pred oddelkom za ugovore predložila dokument, ki mu je bil priložen dopis, ki ga je intervenientka poslala nemškemu subjektu, vendar pa v njem ni nobenih navedb glede obstoja, veljavnosti in obsega varstva neregistrirane prejšnje znamke.

60 V teh okoliščinah ni mogoče ugotoviti, da je tožeča stranka že v postopku pred oddelkom za ugovore predložila nekatere elemente za dokazovanje obstoja, veljavnosti in obsega varstva prejšnje znamke. Sklicevanja na določbe češke zakonodaje, ki jih je tožeča stranka prvič navedla v izjavi o vzrokih za pritožbo pred odborom za pritožbe, torej ne pomenijo „dodatnih„ali „dopolnilnih“ dokazov glede na dokaze, ki so bili predloženi pred oddelkom za ugovore.

61 Zato odbor za pritožbe z ugotovitvijo, da ni imel diskrecijske pravice glede sprejetja dokazov, ki so bili prvič predloženi pred njim, ker so bili ti predloženi prepozno, ni storil napake.

62 Glede na navedeno je treba poudariti, da drugače od okoliščin zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 29. junija 2016, Group/EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, v pritožbenem postopku, EU:T:2016:371), dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila pred oddelkom za ugovore v obravnavani zadevi, odboru za pritožbe niso dopuščali, da bi izvrševal diskrecijsko pravico.

63 Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi Splošnemu sodišču dala na voljo nekaj primerkov računal, za katera trdi, da jih trži, in na katerih je bila napisana prejšnja neregistrirana znamka. Vendar ne da bi se bilo treba izreči o dokazni vrednosti teh dokazov, kar zadeva obstoj, veljavnost in obseg varstva prejšnje neregistrirane znamke, za zavrženje teh dokazov zadošča navesti, da so bili predloženi prepozno. Prvič, kot je bilo pojasnjeno v točkah od 38 do 51 te sodbe, bi morali biti ti dokazi predloženi med postopkom pred oddelkom EUIPO za ugovore. Drugič, člen 85(1) Poslovnika vsekakor določa, da se dokazi predložijo in dokazni predlogi podajo v okviru prve izmenjave vlog. Na podlagi člena 85(3) Poslovnika lahko glavne stranke izjemoma predložijo dokaze ali podajo dokazne predloge še pred koncem ustnega dela postopka ali pred odločitvijo Splošnega sodišča, da bo odločilo brez ustnega dela postopka, če upravičijo zamudo pri svoji predložitvi oziroma podaji. Glede tega pa je bila predložitev navedenih dokazov na obravnavi v smislu teh določb prepozna. Ker tožeča stranka prepozne predložitve teh dokazov ni upravičila, jih je treba na podlagi člena 85(1) in (3) Poslovnika kot nedopustne zavreči.

64 Glede navedbe tožeče stranke, da je odbor za pritožbe storil napako, ker je uporabil načela iz sodbe z dne 28. oktobra 2015, Маска (T-96/13, EU:T:2015:813), čeprav je bila ta sodba razglašena po izteku roka za vložitev pritožbe zoper odločbo oddelka za ugovore, ki je bila izdana v tem sporu, zadošča spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso razlaga, ki jo poda Sodišče v zvezi z neko določbo prava Unije, omejena na razjasnitev ter podrobno določitev pomena in obsega te določbe, kot bi jo bilo treba razumeti in uporabljati od začetka njene veljavnosti. Iz tega izhaja, da se tako razlagana

določba lahko uporabi in se mora uporabiti celo za pravna razmerja, ki so nastala in so bila vzpostavljena pred zadevno sodbo, Sodišče pa sme le izjemoma z uporabo splošnega načela pravne varnosti, ki je sestavni del pravnega reda Unije, omejiti možnost vseh zadevnih oseb, da bi se sklicevale na določbo, ki jo je razložilo, da bi posegle v pravna razmerja, ki so nastala v dobri veri. Te ugotovitve se uporabljajo za institucije Unije, kadar te izvajajo določbe prava Unije, katerih razlago pozneje poda Sodišče (glej sodbo z dne 16. septembra 2013, Španija/Komisija, T-402/06, EU:T:2013:445, točka 104 in navedena sodna praksa).

65 Zaradi celovitosti je treba navesti, da je odbor za pritožbe v točki 71 izpodbijane odločbe pravilno presodil, da tudi če bi bilo treba dokaze, ki so bili prvič predloženi pred njim, šteti za „dodatne“ ali „dopolnilne“, in tudi če bi bilo treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe imel diskrecijsko pravico v zvezi s sprejetjem teh dokazov, teh dokazov ne bi upošteval.

66 Kot je poudaril odbor za pritožbe, je iz besedila člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 namreč razvidno, da prepozno navajanje ali prepozna predložitev dokazov nista taka, da bi se stranki, ki tako ravna, podelila brezpogojna pravica od EUIPO zahtevati upoštevanje takih dokazov.

67 Glede tega je Sodišče razsodilo, da je lahko to, da EUIPO upošteva prepozno predložena dejstva ali dokaze, kadar odloča v okviru postopka z ugovorom, upravičeno zlasti takrat, kadar meni, prvič, da lahko prepozno predloženi dokazi na prvi pogled zelo vplivajo na izid pri njem vloženega ugovora in, drugič, da faza postopka, v kateri je prišlo do te prepozne predložitve, in njene okoliščine ne nasprotujejo temu upoštevanju (sodba z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 44).

68 Vendar je treba na eni strani navesti, kot pravilno trdi EUIPO, da bi tožeča stranka v obravnavani zadevi morala vedeti, da je bila dolžna predložiti nekatere dokaze v zvezi z elementi, ki dokazujejo vsebino češke zakonodaje.

69 Ta obveznost izhaja že iz pravila 19(2)(d) Uredbe št. 2868/95, na katero je opozorjeno zgoraj v točki 42. Poleg tega iz besedila dopisa EUIPO z dne 5. avgusta 2014 jasno izhaja, da je ta tožečo stranko obvestil o dokazih, ki jih je bilo treba predložiti v utemeljitev ugovora na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 207/2009, med drugim z navedbo vsebine nacionalne zakonodaje, predvsem glede pogojev varstva uveljavljane pravice in obsega pravic, ki so priznane imetniku, ter kar zadeva neregistrirano znamko, s predložitvijo dokaza, da se je ta znamka uporabljala v gospodarskem prometu.

70 Tožeča stranka pa kljub tej izrecni zahtevi po informacijah pred oddelkom za ugovore ni predložila nobenega dokaza v zvezi z vsebino nacionalne zakonodaje niti ni navedla nobene informacije v zvezi s to vsebino.

71 Na drugi strani elementov, s katerimi tožeča stranka upravičuje to zamudo, ni mogoče sprejeti.

72 Najprej, načelo *iura novit curia*, na katero se sklicuje tožeča stranka, se namreč nanaša samo na uporabo prava Unije. V skladu z ustaljeno sodno prakso ugotavljanje in razlaga pravil nacionalnega prava pomenita ugotavljanje dejanskega stanja, ne pa uporabe prava. Zato zgolj pravo Unije pomeni področje prava, za katero velja načelo *iura novit curia*, medtem ko se nacionalno pravo v okviru trditvenega in dokaznega bremena umešča med navajana dejstva, njegovo vsebino pa je treba, če je to potrebno, dokazati s predložitvijo dokazov (glej v tem smislu sodbo z dne 20. marca 2013, El Corte Inglés/UUNT – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, točka 35 in navedena sodna praksa). Kot pa izhaja iz točke 42 te sodbe, prvič, se mora EUIPO samo v primeru, da že ima podatke o nacionalnem pravu, po uradni dolžnosti seznaniti s tem pravom, če je to potrebno za presojo pogojev za uporabo katerega od razlogov za zavrnitev registracije. Drugič, Splošno sodišče lahko v zvezi s tem opravi učinkovit nadzor in še drugače kot s predloženimi dokumenti preveri

vsebino, pogoje uporabe in obseg pravnih pravil, ki jih navaja vlagatelj, samo če obstajajo dokumenti, predloženi kot dokaz o zadevni nacionalni zakonodaji, in – glede na okoliščine primera – z zapolnjevanjem morebitnih praznin v teh dokumentih.

73 Trditev tožeče stranke, ki se nanaša na preveliko splošnost poziva EUIPO za pojasnitev njenega ugovora, je treba prav tako zavrniti. Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 69, je namreč dopis z dne 5. avgusta 2014, s katerim je bila tožeča stranka pozvana k dopolnitvi svojega ugovora, vseboval dovolj elementov, s katerimi ji je bilo sporočeno, katere dokaze je morala predložiti v utemeljitev svojega ugovora. V tem dopisu so bila jasno navedena dokazna sredstva, ki so dopustna v okviru ugovora na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 207/2009, ter so bile v zvezi s tem dane bolj natančne in podrobne informacije od tistih, ki so vsebovane v pravilu 19(2)(d) Uredbe št. 2868/95. Tožeča stranka je 10. decembra 2014 na ta dopis odgovorila tako, da je navedla več pojasnil in informacij v zvezi z ugovorom, vendar ni izpolnila zahteve oddelka EUIPO za ugovore v zvezi z dokazi glede nacionalne zakonodaje. Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, s katerim je bila pozvana, naj pojasni, zakaj ni izpolnila te zahteve oddelka za ugovore, zgolj vztrajala pri tem, da je bil poziv EUIPO preveč splošen, ne da bi to navedbo podprla s kakršno koli utemeljitvijo.

74 Glede na vse navedeno je treba prvi razlog, ki ga navaja tožeča stranka, in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

75 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

76 Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Moravia Consulting spol. s r. o. se naloži plačilo stroškov.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. oktobra 2017.

Podpisi